

Tíz év után

Az 1960-ban végzett orvosok találkozója

Szeptember 5-én, éppen az ideai orvosavatás napján egy másik kedves, bár jelentőségében kisebb és külsőségeiben szerényebb eseménynek is színhelye volt az Orvostudományi Egyetem.

Dr. Nyirádi László, II. sz. Sebészeti Klinika adjunktusa, volt évfolyam KISZ-titkár kezdeményezésére és szervezése alatt ezen a napon találkoztak 10 év múltán a SZOTE 1960-ban végzett orvosai.

A találkozó előtt hetekkel, hónapokkal sok levél, üzenet indult el az Alma Materből az ország minden részébe, hogy haza hívja és összegyűjtse, ha csak rövid időre is, a 10 éve elszakadt öreg diákokat, a hívásra egymás után jöttek a válaszok, szeptember 5-én, szombaton délután 4 órakor a Szemészeti Klinika előadótermében kicsit meghatóan összejött az összes, akik közül sokan 10 éve hírt is keveset hallottak egymásról.

Ünnepélyes katalógus olvasás

Az ünnepélyes katalógus olvasáson az egykori 156 hallgató közül 89-en vettek részt „jelen”-ben. Két, időközben elhunyt kollégáról kegyelettel emlékeztek meg a jelenlevők. Néhányan szolgálati okokból, mások külföldi út, szabadság miatt nem tudtak megjelenni, ismét mások családi okok miatt voltak kénytelenek távol maradni, de csaknem kivétel nélkül elküldték köszöntésüket, üdvözlőlevelüket az egybegyűlteknek.

A találkozóknak kétségkívül legérdekesebb eseménye volt a rövid néhány mondatos egyéni beszámoló az eltelt 10 évről. Egymás után emelkedtek szólásra az itt-ott kissé szűkebb bizonyuló padokból a találkozó résztvevői és mondták el életük 10 éves szakaszának történetét. A hiányzókról is beszámoltak az ismerősök, barátok.

Szó esett nehézségekről, elért eredményekről, kudarcokról, sikerekről; a munkáról. A tréfás kedv, vidám hangulat nem kopott meg az eltelt évek alatt. A hajdani móka-mesterek most sem tagadták meg önmagukat, a felharsanó nevetés tanúsította, hogy az alapvető tulajdonságok nem sokat változtak. Vidám, gondtalan hallgatóknak tűntek ismét a 10 éve is már öreg diákoknak számító csapat tagjai. S bár a hajszálak közt itt-ott ezüst is akad már mutatón, a felesleges kilókat és kicsit mélyebbre futó ráncokat néhány órára mintha elvarázsolta volna valami jótékony kéz: az együvé tartozás érzése, a közösen eltöltött kedves órák, szép évek emléke.

S bár nem főként a hallgatói kor emlékeket idézték az egybegyűltek, inkább jelenükről és az olyan sokszor emlegetett „életbe kikerülés” 10 évéről beszélgettek, elég volt egy-egy jólismert grimasz, mosoly, gesztus a régen látott kollégától, hogy emlékek egész sora, izgalmas, vizsgalásos percek vagy vidám szórakozások emléke merüljön fel.

Egy kis statisztika

Nem statisztikai felmérés e néhány sor célja, inkább híradás erről a nagyon kedves és jól sikerült találkozó-ról, mégis hadd álljon itt néhány jellemző adat is.

A 10 éve végzett 156 hallgató közül viszonylag kevesen kerültek végzés után közvetlenül arra a helyre, ahová szerettek volna kerülni. Kisebbségben nagyobb vargabetűt kellett megtenni ahhoz, hogy végre rébba jutottnak érezzék magukat. A kötelező 2 év a kényszerűségből elfogadott munkahelyeken sokak számára nehezen telt el s a legelső napon, amint lehetett, tovább álltak. Háromnál több eddigi munkahelyet kevés kolléga tudhat maga mögött, de előfordul olyan is, aki ötödik, hatodik munkahelyén van jelenleg. Általában tipikusnak mondható ennél az évfolyamnál a kötelező két év eltelté után egy közbeeső, átmeneti munkahely, majd harmadik lépésben az óhajtott, igazi hely megszerzése.

A kisiklott, félresikerült karrier kevés, de ha egy-kettő akad is a más-

fél százából, szomorú a többiek számára is. Amint igen szomorú és elítélendő az a sajnálatos tény is, hogy az évfolyam tagjai közül 4-en disszidáltak s e négy közül három a legjobb képességek közé sorolható.

21-en maradtak az egyetem alkalmazásában elméleti intézeti vagy klinikai státusban, közülük kettő már az egyetemen eltöltött évek után főorvosként működik vidéki kórházi osztályon. Több rendelőintézeti főorvossal és egy kórházi osztályos főorvossal is dicsekedhet az évfolyam, ők előzetes egyetemi munkahely nélkül érték el meg-tisztelő állásukat.

Kórházi osztályokon viszonylag már kevesen dolgoznak, többnyire szakrendeléseket vezetnek vagy körzeti orvosként működnek. Utóbbiak közül a szakvizsga megszerzése jónéhányan komoly nehézséggel ütközött vagy ütközik.

Anyagiáról nagyon kevés szó esett, családról, gyermekekről annál több. Tíz-zet sem ér el azoknak a száma, akik még most is ragaszkodnak függetlenségükhöz, nem házasodtak, annál több azonban sajnos a rosszul sikerült házasság, válás részaránya, az évfolyam tagjainak több, mint 10%-a elvált vagy újra házasodott. Családonként az 1-2 gyermek általános, szép számmal akad azonban 3 gyermekes kolléga is, ennél többel már csak néhány gyermekgyógyász dicsekedhet, közülük mondta az egyik: férjhez nem mentem, de van 10 gyermekem, amit persze a jelenlevők harsány nevetéssel vettek tudomásul.

Este 8 órakor a Tisza Szálló éttermében terített asztal mellett folytatódott a baráti beszélgetés. A közös vacsorán mostmár megjelentek a nem évfolyamtárs feleségek, férfiak, a délutáni találkozó létszáma így majdnem megduplázódott. Az izletes vacsora és italok csak fokozták a találkozó bennsőséges, baráti hangulatát s az elszakadni alig tudó társaság késő éjszakáig jó hangulatban együtt maradt.

A találkozó sikerét mutatja az a megállapodás is, mely szerint legközelebb nem 10, hanem 5 év múlva találkoznak ismét a SZOTE 1960-ban végzett hallgatók.

Dr. Szekeres Lenke

Kiváló katonák

A Magyar Néphadsereg 4228. sz. hódmezővásárhelyi alakulatánál az MN Kiváló Katonája címet Baranyi Attila őrzeti, Hrabovszki György őrzeti, Sebei Bálint szakaszvezető és Szabó László őrzeti, az MN Elenjáró Katonája címet Daku Lajos őrzeti, Fejes Ferenc őrzeti, Kovács Sándor őrzeti, Licsicsányi István őrzeti, Pápai László tizedes, Polgár László honvéd, Tóth Károly őrzeti és Szabó József őrzeti nyerte el. Mindnyájan a József Attila Tudományegyetem elsőéves hallgatói.

Osztályfőnökök jutalmazása

A Nevelési Bizottság elnökének előterjesztése alapján a SZOTE Egyetemi Tanácsa azon oktatókat, akik az elmúlt tanévben a nevelési hálózat tagjaiként osztályfőnöki és csoport-patrónusi minőségben kiváló nevelőmunkát fejtettek ki, célpremiában és dicséretben részesítette.

1000 forint jutalomban és dicséretben részesültek: dr. Kozma Márta adjunktus, dr. Háznagy András adjunktus, dr. Regdon Géza adjunktus, dr. Baranyi Rózsa adjunktus, dr. Fodré Zsófia tanársegéd, dr. Raskó István tanársegéd.

Rektori dicséretben részesültek: dr. Kósa Ferenc adjunktus, dr. Virágos Kiss Erzsébet tanársegéd, dr. Regdon Géza tanársegéd, dr. Bogdán Ernőné tanársegéd, dr. Mayer Adél tanársegéd, dr. Stájer Géza tanársegéd, dr. Visnyovszky László tanársegéd, dr. Vég Pál tanársegéd, dr. Magyarai Sarolta klinikai orvos, dr. Czaff Erzsébet klinikai orvos, dr. Fazekas András klinikai orvos, dr. Renik András központi gyakornok.

„Kiszolgált” katonák — elsőéves egyetemisták

különböző katonai szaktárgyakból vizsgát kellett tenniük. Hiába kérdezem, hogy milyen vizsgák ezek — nevetve tiltakoznak. „Nem szabad elárulni, ez katonai titok”. Talán szerénykednek is, azt azért kihúzómból belőlük, hogy Attila és Bálint jelesen vizsgáltak, ezért kapták az „MN Kiváló Katonája” címet, míg Karcsi és Licsi az „MN Elenjáró Katonái”.

Igazi tűzkeresztség volt

„A mi alegségünk volt a legjobb. Mi voltunk a „stram legények”. De milyen lehetett akkor a többi! Tudom azért élcélődnék, mert nem akarnak sokat dicsekedni. Pedig még nincs vége az érdemek felsorolásának. Sok társukkal együtt éppen ma kapták meg ők is az Árvízvédelmi Érem kitüntetését. Büszkének rá? — Persze, ötven kemény napot dolgoztak az északi részen, a legnagyobb veszély idején. Legemlékezetesebb mindnyájuknak Kísar mentési kísérlete. Élénk vitába kezdnek, hogy mit és hogyan kellett volna csinálni, hogy megmentés a falut. Attila és Bálint tüzel a legjobban. „El-

szülő nő szállító mentőautót, csak hogy gyorsabban érkezhessen a kórházba, hogy ha kipihenték — néhány óra alatt — az egész napos munkát, akkor már szörnyen türelmetlenek voltak. „A térlenség esett legrosszabbul. Akkor értelmetlennek tűnt minden munka nélkül töltött idő.” És rosszul esett az is

Tóth Károly

— bárcsak fél mondatban említették — amikor mellettük azt mondta egy civil: Minek dolgozzam, itt vannak a kiskatonák!

„Igazi tűzkeresztség volt!” — summázzák, majd újabb és újabb eseteket mesélnek. Csak nehezen tudom „visszahozni” őket ide, a kollégium társalgójában, immár az egyetemi életbe. De hogy most már mégis igazi egyetemisták, arról nem nehéz meggyőződnöm. Ők is, mint minden elsőéves nagy várossal néznek az elkövetkezendő öt év elé. És már egyetemista szemmel néznek vissza a katonaidőre is.

Egyetemista szemmel

Attila: — Sok mindenre jó volt. Megtanultunk olyat is, amit „öscivil” életünkben nehéz lett volna megszokni. Önállóbbak lettünk, felnőttebben gondolkozunk, megtanultunk alkalmazkodni, ruhára vigyázni, 67 forint zsoldpénzt beosztani, és még sok mindent, aminek itt is hasznát vesszük.”

Licsi: — Ahogy a kollégium kapuján bejöttem, mindjárt egy halom ismerősre bukkantam. Együtt katonáskodtunk. Nem rossz így kezdeni az első évet, hogy mindjárt sok ismerőse, barátja van az embernek.

Bálint: — Rosszabbat vártam, — elég jó volt. Jó kollektívával gyorsabban telt ez az év. Megismertük egymást úgy, mintha tíz évig lettünk volna barátok. Megismertük egymásban a jót is, a rosszat is. Ott valahogy minden jobban kijött, minden jobban az előző volt állítva.

Karcsi: — Semmiképpen nem hátrány, hogy valaki katona volt, inkább nagyon is előny. Mindenképpen jobb volt az egyetem előtt letölteni ezt az időt és főleg most jó, hogy már mögöttünk van.

De igazi diákok is — komolyan tartanak az éveleji felmérés dolgozattól. Félelmüknek van némi alapja, egy év alatt sokat felejtettek. A honvédségnél szervezett konzultációkat vagy egyáltalában nem tartották meg, (Attila másodmagával volt biológus — kettőjükért senki nem járt ki) vagy csak néhány alkalommal (a matematikusoknál összesen háromszor) anyagismétlésre, esetleg példamegoldásra hagyatkozva. Tudják, hogy most komolyan nekik kell látniuk, mert még a pótolni valóra is kell időt szakítani, nemcsak az új anyagra.

Bálint és Karcsi minden vágya, hogy taníthasson. Licsi elsősorban történelem szakja érdeklí Nyelveket szeretne tanulni, és nagyon sokat olvasni. Attilának már van egy kiválasztott témája, ezt szeretné kutatni, de még nem árulja el, mi az. Úgy érzi, felgyűlt benne az energia, alig várja, hogy az intenzív munkában „belevethesse” magát.

És természetesen egyéb tervek is

Sebei Bálint

vannak. Művelődni szórakozni, úgy eltölteni ezt az öt évet, hogy értékes, hasznos, szép legyen. Eddig minden tanárunk azt mondta, hogy az egyetemi évek a legszebbek az ember életében. Hát majd meglátják!

Azután még sok mindenről szó esik. Elhivatottság, szakbarbárság, munka, fizetés, iradalom, művészetek — nem is tudnám felsorolni mi minden fel-nőtt komolysággal szólnak mindenről, érvelnek, lelkesednek, vallanak önmagukról. Már több mint két óraja beszélgetünk Lassan búcsúzom a fiúktól. Örülök, hogy a mi egyetemünkön elsőévesek, örülök, hogy megismerhettem őket.

Naev Emília

Baranyi Attila

A Bólyai Kollégium társalgójában ülünk, Baranyi Attila, Licsicsányi István — Licsi — mindnyájan így szólítják, az én tollamra is így kíváncsok — Sebei Bálint és Tóth Károly. Elsőévesek — „kiszolgált” katonák. Elmondom, hogy a hódmezővásárhelyi alakulat KISZ Bizottságának levele adott apropót a beszélgetésre. Bevallom nekik, hogy a 12 kiskatona közül talá-lomra választottam éppen őket. Nem tudom örülnek-e ennek, vagy talán már unják is a folyton „golyákkal” foglalkozó első napok strapáját. Most már mindegy — ismerkedjünk!

Karcsi és Bálint matematika-fizika szakosok, nemcsak hogy egy alegség-nél szolgáltak, de most egy szobában is laknak. Attila biológus, a kollégiumban társaitól egy emelettel magasabbra került. Nem ő, Bálint tette szavát a magasságot, amikor felszaladt érte. Licsi bölcsész, történelem—latin szakos — vendégként van itt, mert ő a József Attila kollégium lakója.

Tizenegy hónap szolgálat

Az első néhány mondatig nehezen indult a beszélgetés, most már az okoz gondot, hogy le tudjam írni mindazt, amit mesélnek. Természetesen legelő-ször a katonaletről szeretnék hallani. „Tizenegy hónap szolgálat nagy idő, rengeteg minden történt ezalatt. Nem is tudjuk, hol kezdeni.” — látom szeretnék konkrétizálni, hogy mire vagyok kíváncsi. Mindenre! — nevetnek, hogy arra nem egy este, egy hét is kevés lenne. Jó, akkor mindenképp a rangokról és kitüntetésekéről. Karcsi, Attila és Licsi őrzetőként szerelt le, Bálint a szakaszvezetőség vitte. Komolyan magyarázza, hogy nehéz dolog kétfelé alkalmazkodni. „Cezaromániát nem túrtak a fiúk, „kiutáltak” volna, de ugyanakkor a rendnek, a fegyvelmek is mindig meg kellett lónni.”

Mindnyájan résztvettek a szocialista versenymozgalomban. Lénve az, hogy

Licsicsányi István

vezényeltek bennünket! Hagytak volna ott az utolsó percig, valahogy elmentünk volna, ha jön a víz. De akkor legalább nyugodt lett volna a lelkiismeretünk, hogy mindent megtettünk.” „Bőgni tudtam volna, én a nagydarab katona — meséli Bálint, még most is csupa hévvel — amikor egy öreg néni elsrta magát. „Hát itt hagynak minket kedveskéim?” Borzasztó volt látni, hogy nem tehetünk semmit.” Azután kicsit lehiggadva megegyeznek abban, hogy hozzáértőbb emberek intézkedtek ott, és nyilván nem lehetett mit tenni. Egy-más szavába vágyva mesélik, hogy ha valahová 10 ember kellett, akkor egyszerre jelentkezett mindenki, hogy a kétlőtű tetejéről kézzel emeltek le egy